

ősmintájával – kapcsolatban: Nemcsak a társadalom szekularizálódott, hanem ezzel párhuzamosan az alapvető emberi kapcsolatok is deszakralizálódtak, így a házasság is. Érthetően és az értékét kifejezve kellene a házasság „szentség” voltát megfogalmazni. Egy alap gondolata ennek az, hogy a házasság egy olyan szentség, amelyet a házaspárok egymásnak szolgáltatnak ki. A „szent” szó azt jelenti egyébként, hogy „szeretettel odaadott” – ez egyben a házasság programja is. A házasságban a férfi és a nő kapcsolata mindazon belső erőforrásokkal rendelkezik, ami az élethosszig tartó egységben való növekedéshez kell. Feladatunk az, hogy felhívjuk a figyelmet a házasságban működő építő-, gyógyító erőforrásokra, szunnyadó készségekre, amelyek a teljes életet képesek áthatni.

A legtöbb fiatal pár azzal a vágyal indul a házasságba, hogy abban élete végéig boldog lesz. De már az első csalódásoknál kiderül, hogy hiányoznak belőlük a kapcsolatépítő, elkötelezettséget erősítő készségek, képességek, mivel elsősorban hiányoznak az eléjük élt pozitív minták. Ezért a házasság szerepét társadalmunkban, közösségeinkben tudatosítani kell. A család, a házasság, minden egyes család és minden egyes házasság nem magánügy! A jó házasság – mint a gyermekvállalás és -nevelés bölcsője – a világon a legfontosabb, mert mindig újratermelő energiateremtője.

A világnak szüksége van a jó házasságokra, melyeknek a lényege nem a tökéletesség, a mindenáron való harmónia, hanem az állandó növekedési készség, aminek az alapja a növekedés egymás feltétel nélküli elfogadásában.

(folytatjuk)

forrás: Magyar Hírlap, 2025. április

BENYHE ISTVÁN

VERSEK

Öreg magyar

Árnyékot fest már a hegyek
hátára a Nap, este lett.
Fáradok, bár alig éltem
mélázó, tengődő létem
emlékeit keresve.

Most napra nap tanulni kell,
a feledést, mi elvisel
vad szorítást a szív felett,
a mélybe húzó vétkeket

magyarázó közönnyel.

Csak társam a tapasztalat,
tartja még az ősi szavak
tükrét. Remény szilárdul,
arcunkra köt. Múltra múlt hull,
csak mélyben lehet szabad.

Homokba fült könnyű lábnyom.
Könny mosta el, vagy csak álom?
Mint őseim szívverése
lűktet a legendák mélye,
hogy elnyelje magányom.

Pedig maradni szeretnék,
az új arc nekem már nem szép.
Álmom őrzi még csillagod,
s halomsíromon szarvasok
futnak a Duna felé...

Négy évszak haiku

1.

Fiatalság

Tavaszi halál?

Eső vagy nap nyilaz a
magonc szívére?

2.

Férfikor

Állok a szélben,

horgonyom karcsapások.

Csak erdőzűgás.

3.

Ha visszanéz

Álom-tükrén áll

az ég szívére késsel
vetített halál.

4.

Szálló madárraj:

éj-foltok az égen. Vak
tavak tükrei.

X-X-X-X